

Měla to být má první cesta do pro mě doposud neobjevené země. Netušila jsem, co mám od studia v zahraničí, ani od země samotné čekat. Pamatuji si, že jediné co mi při rozhodování, jestli se přihlásit na Erasmus procházelo hlavou, byla obrovská touha zkusit něco nového a využít příležitosti, která se naskytla.

Dny v Česku uběhly rychle a já byla na cestě do Turecké provincie Kocaeli, kde sídlila má univerzita pro nadcházející semestr. Samozřejmě jsem si před odjezdem našla spoustu informací a doufala jsem, že mi alespoň trochu usnadní první dny Erasmusu v cizí zemi, ale zažít si na vlastní kůži to, o čem jen čtete nebo slyšíte z vyprávění, je naprosto nesrovnatelné.

Prvních pár dní se zdálo, že i nejsnadnější každodenní činnosti jsou pro nás velkou výzvou. Spousta věcí v Turecku funguje jinak, takže i obyčejná cesta autobusem do školy se proměnila v adrenalinovou jízdu a nezapomenutelný zážitek. Ale dobrodružství jsme s novými přáteli také vyhledávali, a tak jsme navštívili spoustu dalších měst a zajímavých míst, nechyběl ani let balonem nad proslulou Kappadokií a nebo trekning v místních horách.

Díky Erasmusu jsem měla možnost zkusit si studium na zahraniční univerzitě, poznat spoustu nových přátel z různých zemí, podívat se tam, kam bych se jako běžný turista nikdy nepodívala, zažít místní kulturu a vidět místa, o kterých jsem si myslela, že nikdy na vlastní oči neuvidím. Každý den byl plný nových zážitků a i po několika měsících v Turecku, je zde pořád něco co mě nepřestane překvapovat a udivovat.

Na konci semestru jsem si uvědomila, že Turecko už pro mě není cizí zemí jako na začátku, ale druhým domovem, který se těžce opouští a do kterého se vždy ráda vrátím znovu.

Dagmar Jemelková, 16. 11. 2015

